

Pondelok 27. novembra 2017

Piesne: ES č. 225, 535

Text: Žid 12, 18 – 25

„Nepristúpili ste zaiste k hmatateľnému [vrchu] ani k horiacemu ohňu... Ale pristúpili ste k vrchu Sionu a k mestu živého Boha, nebeskému Jeruzalemu...“

Zamyslenie nad Božím slovom:

Pre autora Listu Židom je charakteristické časté, a zároveň až kontrastné porovnávanie hodnoty starej a novej zmluvy. Na jeho pozadí poukazuje na novosť kresťanstva, ktoré je založené na diele Ježiša Krista. Kristovo dielo prevyšuje aj vrcholný prejav starej zmluvy, ktorým bolo vydanie zákona. Túto udalosť sprevádzalo sedem hrozivých úkazov: vrch, oheň, oblak, tma, búrka, zvuk trúby a hlas Hospodina. Sú to javy vzbudzujúce hrôzu, ktoré boli prítomné pri Božom zjavení na Sinaji, takže aj samotného Mojžiša sa zmocnila bázeň. Na rozdiel od Izraela – podľa autora – kresťania už nemusia byť účastní týchto hrozivých zjavov. Týka sa to aj vrchu Sinaj, ktorého protipólom je odteraz vrch Sion ako miesto prebývania živého Boha, s ktorým sa možno stretnúť bez hrôzy. Podľa Starej zmluvy bol Sion miestom, kam mal prísť Mesiáš. Pod ním sa nachádzal Jeruzalem. Na základe toho aj predstava nebeského Siona súvisela s predstavou nebeského duchovného Jeruzalema. Oba sú protikladom hmotného vrchu Sinaj. Nebeský Sion a Jeruzalem sú novou nádejou veriacich na stretnutie s Bohom. Autor tu síce používa tradičné starozmluvné pojmy, ale dáva im kresťanský obsah a zmysel. Všetko, o čom píše Židom, treba chápať pod zorným uhlom novej zmluvy medzi Bohom a človekom. Zvlášť kresťansky vyznieva slovo o Ježišovi ako Prostredníkovi novej zmluvy. Nie Mojžiš, ktorý sa musel pred Bohom triasť, ale Ježiš je skutočným spojivom medzi Bohom a človekom, kvôli čomu vylial aj svoju krv. Jeho obeť je upomienkou i na Ábela a všetkých mučeníkov cirkvi, ale bola omnoho účinnejšia. Božie oslovenie sa obracia k ľuďom aj dnes a nemali by ho odmietať. Boh hovorí a človek má nielen počúvať, ale v poslušnosti aj konať. Izraelci pri uzavieraní starej zmluvy nekonali správne. Božie oslovenie ignorovali, stavali sa Mu na odpor. Bol to prejav neposlušnosti a svojvoľnosti, za čo ich Hospodin potrestal štyridsaťročným putovaním púšťou. Aj v dejinách cirkvi dochádzalo k neposlušnosti voči Kristovmu evanjeliu, keď sa príliš prejavovali ľudské slabosti jej predstaviteľov i jednotlivých členov. Preto má v cirkvi neustále rásť vedomie zodpovednosti, lebo v nej nehovorí ľudský prostredník, akým bol Mojžiš, ale Syn Boží ako nebeský Pán, ako pravý Prostredník medzi Bohom a ľuďmi. Jeho hlas je Božím hlasom z nebies, ktorého prijatie dáva nádej na večný život. Amen.

Modlitba:

Nebeský Otče, pomôž nám, aby sme s dôverou v srdci verili, že Tvoja zmluva milosti s nami pevne stojí. Uč nás všetko prijímať ako od Teba. Tebe porúčame svoje životy a v Teba dúfame. Veď nás po pravej ceste, ktorá vedie do večného života. Priviň nás k sebe, nech naše previnenia sa v Tvojej blízkosti rozplynú ako hmla. Vypočuj nás pre Ježiša Krista. Amen.

Doc. ThDr. Peter Gažík, evanjelický a. v. duchovný, vedúci Katedry cirkevných dejín na Evanjelickej bohosloveckej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave